

[Baunsgaard.]

mæssigt og politisk. Der er god grund til at understrege, at under den synsvinkel kan Danmark ikke betragte sin stilling til fællesmarkedet. Vi må ikke få handelsmæssige skranker i Europa, der dikteres af magtpolitiske hensyn. Det er ikke en udvidelse af NATO-samarbejdet, der kan medføre dansk tilslutning, tværtimod må det være en dansk interesse, at disse motiver ikke kommer ind i billedet. Derfor taler både slægtskabet med Sverige og vort samarbejde med de andre partnere inden for de syv.

Og så understreger jeg det for os selvfølgelig, at skulle en dansk tilslutning til de seks finde sted uden følgeskab af Sverige, må vi arbejde for at åbne muligheder for en svensk associering til fællesmarkedet. Der er politiske bestemmelser, som Sverige tydeligt har udtalt vanskeliggør svensk tilslutning. Vi må være interesserede i at rydde vanskelighederne for svensk deltagelse i handelssamarbejdet af vejen, og det var med glæde, jeg noterede mig de udtalelser, den højtærede udenrigsminister kom med om dette emne.

Til dette ønsker jeg så at føje, at et magtpolitisk indslag ikke vil gavne Europas forbindelser til de nye lande. Både økonomisk og politisk har Europa imidlertid brug for en kontakt til den nye verden. En sådan kontakt har i øvrigt hele den vestlige verden brug for. Udviklingen i FN har belært os om nødvendigheden af et samarbejde med de nye lande, der jo i dag udgør flertallet i FN. I forvejen er disse lande ikke alt for venligt indstillet over for Europa; dertil har for mange af dem været under europæisk koloniherrredømme. Det pålægger de små europæiske lande, der ikke er gamle kolonimagter, et særligt ansvar for formidling af Europas kontakt med den nye verden. Derfor må de små lande i Europa politisk placere sig sådan, at de kan løse denne opgave; det bør med i vurderingen også af vor almindelige placering i Europa. Skal vi af økonomiske grunde med i de seks, er det ikke ligegyldigt, hvilke motiver der dikterer en eventuel tilslutning, og heller ikke uden betydning på forhånd at meddele, hvilke der ikke kan tillægges os.

Lad mig så i øvrigt sige, at den særlige opgave, der her kan komme for os og andre

små lande, yderligere understreger nødvendigheden af Danmarks nej til atombevæbning og af, at dette nej fastholdes. En spredning af atombevæbningen vil vække yderligere modvilje og angst hos de nye lande. Det radikale venstre ønsker dette nej fastholdt, og jeg føjer til, at vi på samme måde ønsker en dansk indsats for at modvirke atombevæbning af nye styrker i Europa.

Jeg tror derfor, at vi ud fra de betragtninger, jeg her har gjort gældende, skal være enige om, at følgerne af det, der skete i foråret, skal vi også se i perspektivet af de meget, meget store opgaver, der kan ligge for Danmark udenrigspolitisk. Og jeg vil da gerne føje til, at her er jeg helt enig med det ærede medlem hr. Poul Møller, når han siger, at vor fremtidige stilling fremmes bedst gennem samarbejde, og at en udtalt samarbejdsvilje hos regering og opposition er meget, meget ønskelig. Jeg vil gerne tilsige det radikale venstres støtte til, at en sådan samarbejdsvilje kan fremmes.

Aksel Larsen: Skal en almindelig politisk debat på dette tidspunkt have en mening, så må den fornuftigvis forme sig som en art statusopgørelse over stillingen efter ca. et halvt års regerings- og lovgivningsvirksomhed sammen med en bedømmelse af landets økonomiske og politiske situation og perspektiverne for den fremtid, der kan overskues.

Jeg vil tro, at alle i tinget giver statsministeren ret i, at det ikke fuldt ud er lykkedes regeringen af lette tingets arbejdsgang gennem rettidig fremsættelse af lovforslagene, og at den sammenhobning, der navnlig i det sidste par måneder har været en kedelig kendsgerning, ikke er gavnlige for arbejdet. Det kan kun glæde, at det er regeringens agt nøje at planlægge lovgivningsarbejdet. Lad os håbe, at dette også fremtidig vil lykkes, medens vi samtidig erkender, at den omstændighed, at vi havde folketingsvalg i november, at dette valg fik et udfald, de færreste havde ventet, og at en i hvert fald i princippet ny regering måtte dannes efter valget, bevirkede, at nogen forsinkelse i planlægningen og nogen sammenhobning af lovforslagene var uundgåelig. Trods disse vanskeligheder må det dog vist erkendes, at folketinget har vist